

Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ θαυματουργοῦ
Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας (6ῆ Δεκεμβρίου)

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἐπιστρέφει ἑκατοντάδες ἀνθρώπων στὸν Θεὸ*

Ἐνα σύγχρονό μας συγκλονιστικὸ σημεῖο

ἘΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ γεγονός, κατὰ τὸ ἔτος 1956, συνετάρραξε καὶ ἔφερε σὲ μετάνοια ἑκατοντάδες ἀνθρώπων στὴν πόλι Κουϊμπίσεβ, σημερινὴ Σαμάρα τῆς περιοχῆς τοῦ ποταμοῦ Βόλγα, τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας.

Στὴν πόλι Κουϊμπίσεβ ζοῦσε μία οἰκογένεια: ἡ εὐσεβῆς μητέρα καὶ ἡ κόρη τῆς Ζωῆ. Τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τῆς Πρωτοχρονιάς (31 Δεκεμβρίου, κατὰ τὸ πολιτικὸ ἡμερολόγιο) τοῦ 1956, ἡ Ζωῆ προσεκάλεσε ἑπτὰ φίλες τῆς καὶ ἄλλους τόσους νεαροὺς σὲ δεῖπνο καὶ χορό.

Τότε, ἐπειδὴ ἦταν ἀκόμη ἡ νηστεία τῶν Χριστουγέννων**, ἡ μητέρα παρεκάλεσε τὴν Ζωῆ νὰ μὴ προγραμματίσει φαγητό, ἀλλὰ ἡ κόρη ἐπέμενε στὸ δικό της.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ εὐλαβῆς μητέρα διεμαρτυρήθη καὶ μετέβη στὴν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ προσευχηθῇ.

Συγκεντρώθηκαν οἱ προσκεκλημένοι, ἀλλὰ ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Ζωῆς, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἦταν Νικόλαος, δὲν εἶχε ἔλθει ἀκόμη.

Οἱ κοπέλλες καὶ τὰ ἀγόρια χωρίσθηκαν σὲ ζευγάρια καὶ ἡ Ζωῆ ἔμεινε μόνη της. Ἀπὸ ἀμηχανία καὶ χωρὶς νὰ πολυσκεφθῇ, κατέβασε τὴν Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Θαυματουργοῦ ἀπὸ τὸ Εἰκονοστάσι

στήν γωνία καὶ εἶπε: «*Θὰ πάρω αὐτὸν τὸν Νικόλα καὶ θὰ πάω νὰ χορέψω μαζί τους*», χωρὶς νὰ δίνη σημασία ἐν τῷ μεταξὺ στὶς φίλες της, οἱ ὁποῖες τὴν συμβούλευαν νὰ μὴ κάνη τὴν βλάσφημη αὐτὴ ἐνέργεια. «*Ἄν ὑπάρχη Θεός, ἃς μὲ τιμωρήση*», εἶπε ἐκείνη.

Ἄρχισε νὰ χορεύη... Ἔκαναν ἓνα-δύο γύρους... Ξαφνικὰ μέσα στὸ δωμάτιο ἓνας δυνατὸς κρότος ἀκούσθηκε, ἓνας ἀνεμοστρόβιλος σηκώθηκε καὶ ἔλαμψε φῶς ἐκτυφλωτικὸ σὰν ἀστραπή!...

Ἡ χαρὰ μεταστράφηκε σὲ φρίκη. Ὅλοι ἐγκατέλειψαν βιαστικὰ καὶ φοβισμένοι τὸ σπίτι...

Μόνο ἡ Ζωὴ στεκόταν ἀκίνητη, μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου κολλημένη στὸ στήθος, ἀπολιθωμένη καὶ παγωμένη σὰν μάρμαρο!... Τὰ πόδια της εἶχαν καρφωθῆ στὸ πάτωμα, τὸ σῶμα της εἶχε ὄντως πετρώσει καὶ μόνο ἡ καρδιά της κτυποῦσε!

* * *

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ, οἱ ὁποῖοι σύντομα κατέφθασαν, δὲν κατάρθωσαν νὰ τὴν συνεφέρουν, παρὰ τὶς προσπάθειές τους. Οἱ βελόνες τῶν ἐνέσεων, ποὺ ἤθελαν νὰ τῆς κάνουν, ἐλύγιζαν καὶ ἔσπαζαν καθὼς κτυποῦσαν πάνω στὸ μαρμαρωμένο σῶμα της! Θέλησαν νὰ τὴν μεταφέρουν στὸ νοσοκομεῖο, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ τὴν μετακινήσουν ἀπὸ τὴν θέσι της.

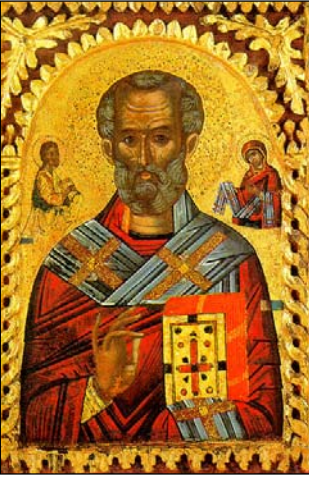
Ἡ Ζωὴ ἦταν ζωντανή. Δὲν μπορούσε ὅμως πλέον οὔτε νὰ φάη οὔτε νὰ πιῇ...

Ὅταν ἡ μητέρα ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ εἶδε τί συνέβη, ἔπεσε ἀναίσθητη καὶ τὴν μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξῆλθε σὲ μερικὲς ἡμέρες. Ἡ πίστις ὅμως αὐτῆς στὴν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ θερμὲς μητρικὲς της προσευχὲς, γιὰ συγχώρησι τῆς δύστυχης κόρης, ἀνανέωσαν μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ τὶς ζωτικὲς της δυνάμεις.

Ἡ Ζωὴ, εὐρισκομένη στὴν τραγικὴ αὐτὴ κατάστασι, ἦλθε σὲ συνείσθησι καὶ μὲ δάκρυα ζητοῦσε συγχώρησι καὶ βοήθεια.

* * *

ΚΑΤΑ τὶς πρῶτες ἡμέρες, τὸ σπίτι τῆς Ζωῆς ἦταν κυκλωμένο ἀπὸ πλῆθος κόσμου: πιστοὶ ποὺ ἦλθαν ἢ ἀκόμη καὶ ποὺ ἐβάδισαν ἀπὸ μακρὰ, περίεργοι, γιατροὶ καὶ πνευματικὰ πρόσωπα.

Ἄλλά, γρήγορα, κατ' ἐντολὴν τῶν Ἀρχῶν, τὸ σπίτι ἔκλεισε γιὰ τοὺς ἐπισκέπτας. Δύο ἀστυνομικοὶ ἐφύλαγαν σκοπιὰ ἐναλλὰξ ἀνὰ ὀκτάωρο. Κάποιοι ἀπὸ τοὺς φύλακες ποὺ ἦσαν ἀκόμα νέοι (28-30 ἐτῶν) ἄσπρισαν ἀπὸ τὴν φρίκη καὶ ἔχασαν τὰ μυαλά τους, ἀκούγοντας κάθε νύκτα τὴν Ζωὴ νὰ βγάζη τρομακτικὲς κραυγές.

Νύκτες καὶ νύκτες δίπλα τῆς προσευχόταν ἡ μητέρα.

– *Μαμά, προσευχήσου!... Προσευχήσου, γιατί χάνομαι γιὰ τὶς ἁμαρτίες μου!... Προσευχήσου!... φώναζε ἡ Ζωή.*

Γιὰ ὅλα ὅσα συνέβησαν ἐνημέρωσαν καὶ τὸν Πατριάρχη Ἀλέξιο Α' καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ εὐχηθῆ ὑπὲρ ἀναρρώσεως τῆς Ζωῆς.

Ὁ Πατριάρχης ἀπάντησε:

– *Ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἐτιμώρησε, Ἐκεῖνος καὶ θὰ τὴν ἐλέησῃ!...*

Μεταξὺ τῶν προσώπων, στὰ ὁποῖα ἐπετράπη νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Ζωή, ἦσαν καὶ τὰ ἐξῆς:

1. Ἐγνωσμένου κύρους καθηγητῆς τῆς ἰατρικῆς, ὁ ὁποῖος κατέφθασε ἀπὸ τὴν Μόσχα. Αὐτὸς ἐβεβαίωσε, ὅτι ἡ καρδιά δὲν σταμάτησε νὰ κτυπᾷ.

2. Ἱερεῖς, τοὺς ὁποῖους προσεκάλεσε ἡ μητέρα γιὰ νὰ πάρουν ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Ζωῆς τὸν Ἅγιο Νικόλαο. Ἀλλὰ οὔτε ἐκεῖνοι κατώρθωσαν νὰ ξεκολλήσουν τὴν εἰκόνα ἀπὸ τὰ ἀπολιθωμένα χέρια τῆς Ζωῆς.

3. Ὁ Ἱερομόναχος Σεραφεῖμ ἀπὸ τὸ Ἐρημητήριο τοῦ Γκλίνσκ, ὁ ὁποῖος ἦλθε στὸ Κουϊμπίσεβ γιὰ τὴν ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων. Αὐτὸς ἐτέλεσε Ἁγιασμὸ ἐνώπιον τῆς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ κατώρθωσε νὰ τὴν τραβήξῃ εὐκολὰ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Ζωῆς.

Κατόπιν εἶπε: «*Τώρα πρέπει νὰ περιμένουμε κάποιο σημεῖο τὸ Πάσχα! Ἄν δὲν γίνῃ τίποτε, σημαίνει ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος τοῦ κόσμου!*», δείχνοντας μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τὴν βαθεῖα του πίστι σὲ ἕνα θαῦμα.

4. Ὁ Μητροπολίτης Νικόλαος, ὁ ὁποῖος ἐδιάβασε Παράκλησι καὶ εἶπε: «*Νέο θαῦμα πρέπει νὰ περιμένουμε τὸ Πάσχα*», ἐπαναλαμβάνοντας τὸν λόγο τοῦ εὐλαβοῦς Ἱερομονάχου Σεραφεῖμ.

* * *

ΚΑΤΑ τις παραμονές τῆς Ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἡ ὁποία ἐκείνη τὴν χρονιὰ συνέπεσε τὸ Σάββατο τῆς τρίτης ἐβδομάδος τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἐπλησίασε πρὸς τοὺς φύλακες τῆς Ζωῆς ἕνας καλωσυνᾶτος Γέροντας καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ἰδῇ τὴν Ζωή, ἀλλὰ οἱ φύλακες ἀστυνομικοὶ δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν.

Ἦλθε ὁ Γέροντας καὶ τὴν ἐπομένη ἡμέρα, ἀλλὰ καὶ πάλι οἱ φύλακες δὲν τὸν ἄφησαν. Τὴν τρίτη ὅμως φορά, ἀνήμερα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, οἱ φύλακες τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ εἰσέλθῃ.

Ἦ φρουρὰ τὸν ἄκουσε πόσο εὐσπλαγχνικὰ ἀπευθύνθηκε στὴν Ζωή: *«Λοιπόν, κουράστηκες ἀπὸ τὴν ὀρθοστασία;...»*.

Μετὰ ἀπὸ ὀλίγη ὥρα, ὅταν οἱ φρουροὶ θέλησαν νὰ ὀδηγήσουν ἔξω τὸν Γέροντα, δὲν εὐρήκαν κανέναν, παρὰ μόνο τὴν Ζωὴ μὲ τὸ ψυχρὸ πρόσωπο, ἡ ὁποία παραδόξως τότε καθώρθωσε νὰ ὀμιλήσῃ ἄνετα.

Στὴν ἐρώτησι: *«Ποῦ πῆγε ὁ Γέροντας»*, ἀπάντησε: *«Μπροστά, μέσα στὴν γωνία τῶν Εἰκόνων!...»*. Ἦταν προφανῶς ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Νικόλαος!...

* * *

ΕΤΣΙ, ἡ Ζωὴ ἔμεινε ὀρθία 4 μῆνες (128 μέρες), μέχρι τὸ Πάσχα ἀκριβῶς, ποὺ ἐκείνη τὴν χρονιὰ ἔπεσε 23 Ἀπριλίου (6 Μαΐου μὲ τὸ νέο ἡμερολόγιο).

Τὴν νύκτα τῆς Λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μας ἡ Ζωὴ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ἰδιαιτέρα δυνατὰ:

– *Προσεύχεσθε!*

Οἱ νυχτερινοὶ φύλακες ἀνατρίχιασαν καὶ ἄρχισαν νὰ τὴν ἐρωτοῦν: *«Γιατί φωνάζεις τόσο φοβερά;...»*.

Ἦ ἀκολούθησε ἡ ἀπάντησις:

– *Φοβερό! Καίγεται ἡ γῆ! Προσεύχεσθε! Ὁλος ὁ κόσμος χάνεται γιὰ τὶς ἁμαρτίες του, προσεύχεσθε!... Φορέσατε σταυρούς, προσευχηθῆτε!... Εἶναι φοβερό!...*

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμὴ, ἡ Ζωὴ ἀναζωογονήθηκε, οἱ μύες ἄρχισαν νὰ χαλαρώνουν, νὰ ζωντανεύουν. Τελικὰ, τὴν ἐξάπλωσαν στὸ στρῶμα... Ἦ ἐκείνη ὅμως συνέχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ παροτρύνῃ τὸν λαὸ

νὰ προσευχηθῆ γιὰ τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος χάνεται γιὰ τὶς ἁμαρτίες, γιὰ τὴν γῆ ποὺ καίγεται γιὰ τὶς ἀνομίες της.

– *Πῶς ἔμεινες ζωντανὴ μέχρι τώρα; Ποιὸς σὲ ἔτρεφε;...*, τὴν ἐρώτησαν.

– *Περιτέρια, περιστέρια μὲ ἔτρεφαν...*, ἦταν ἡ ἀπάντησις.

Ἄπὸ αὐτὸ ἔγινε φανερό, ὅτι ἔλαβε ἔλεος καὶ συγχώρησι ἀπὸ τὴν Δεξιὰ τοῦ Κυρίου Παντοκράτορος. Ὁ Κύριος συγχώρησε τὶς ἁμαρτίες τῆς Ζωῆς, μὲ τὴν παρουσία καὶ τὴν μεσιτεία τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ φιλανθρώπου καὶ θαυματουργοῦ, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῶν μεγάλων βασιάνων της ἀπὸ τὴν ὀρθοστασία, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν 128 ἡμερῶν.

* * *

ΟΛΑ αὐτὰ τὰ γεγονότα συνετάραξαν τοὺς κατοίκους τοῦ Κουϊμπίσεβ καὶ τῶν περιχώρων.

Πολλοὶ ἄνθρωποι, βλέποντας τὰ θαύματα, ἀκούγοντας τὰ οὐρλιαχτὰ καὶ τὶς παρακλήσεις της νὰ προσευχώμεθα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ χάνονται ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν τους, ξαναβρῆκαν τὴν πίστι τους στὸν Θεό. Γύρισαν στὴν Ἐκκλησία μὲ μετάνοια.

Ὅσοι δὲν φοροῦσαν σταυρό, ἄρχισαν νὰ φοροῦν, κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ποὺ μόνο γι' αὐτὸ ἦταν δυνατὸ νὰ πληρώσουν μὲ τὴν ζωὴ τους. Ἡ ἐπιστροφή ἦταν τόσο μαζικὴ, ὥστε δὲν ἔφθαναν τὰ σταυρουδάκια τῶν Ἐκκλησιῶν, γιὰ ὅλους ὅσους ζητοῦσαν!

Μὲ φόβο καὶ δάκρυα ζητοῦσε ὁ λαὸς συγχώρησι τῶν ἁμαρτιῶν, ἐπαναλαμβάνοντας τὰ λόγια τῆς Ζωῆς:

«Φοβερό!... Ἡ γῆ καίγεται!... Χανόμαστε γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας!... Προσεύχεσθε!... Οἱ ἄνθρωποι χάνονται γιὰ τὶς ἀνομίες τους!...».

Τὴν τρίτη ἡμέρα τοῦ Πάσχα ἡ Ζωὴ ἀνεχώρησε γιὰ τὴν ὄντως Ζωὴν, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ἀφοῦ διήνυσε τὸν δύσκολο δρόμο τῆς ὀρθοστασίας τῶν 128 ἡμερῶν ἐνώπιον τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου μας γιὰ τὴν συγχώρησι ὅλων τῶν ἁμαρτιῶν της.

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τὴν διατηροῦσε στὴν ζωὴ ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες γιὰ νὰ ἀναστήσῃ τὴν ψυχὴ της ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς ἁμαρτίας, ὥστε κατὰ τὴν μέλλουσα αἰώνια Ἡμέρα νὰ τὴν ἀναστήσῃ ἐν σώματι γιὰ τὴν αἰώνιο Ζωή. Ὅπως ἄλλωστε τὸ λέει καὶ τὸ ἴδιο τὸ ὄνομά της: Ζωή.

* * *

ΣΤΟΝ σοβιετικό τύπο εκείνης τῆς ἐποχῆς εἶχε σχολιασθῆ ἡ καταπληκτικὴ περίπτωση τῆς Ζωῆς.

Ἀπαντώντας στὰ γράμματα ποὺ ἔφθαναν στὴν διεύθυνσι διάσημης ἐφημερίδας, ἕνας ἀλαζονικὸς ἐπιστήμων ὑπεστήριξε, ὅτι τὸ γεγονός μετὰ τὴν Ζωὴ πράγματι δὲν εἶναι φανταστικό· ἐν τούτοις, ἐδήλωσε, εἶναι μία μορφὴ ἀκαμψίας ἄγνωστη ἀκόμη στὴν ἐπιστήμη.

Εἶναι προφανὴς ἡ ἀναλήθεια μιᾶς τέτοιας ὑποθέσεως, γιὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

Πρῶτον, στὴν ἀκαμψία δὲν ὑπάρχει τέτοια πετρώδης σκλήρυνσις τοῦ δέρματος, ὥστε οἱ γιατροὶ νὰ μὴ δύνανται νὰ κάνουν ἔνεσι στὸν ἄρρωστο.

Δεύτερον, εἶναι δυνατὸν ἕνας τέτοιος ἄρρωστος, ὁ ὁποῖος πάσχει ἀπὸ ἀκαμψία, νὰ μεταφερθῆ ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, ἐνῶ τὴν Ζωὴ δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν μετακινήσουν· αὐτὴ στεκόταν ὀρθία καὶ μάλιστα τόσο πολὺ, ποὺ οἱ συνήθεις ἄνθρωποι δὲν δύνανται νὰ σταθοῦν.

Τρίτον, ἡ ἄρρώστια καθ' ἑαυτὴν δὲν ἐπιστρέφει τὸν ἄνθρωπο στὸν Θεὸ καὶ δὲν φέρει ἀποκαλύψεις ἀπὸ τὸν Οὐρανό, ἐνῶ στὴν περίπτωσι τῆς Ζωῆς ὄχι μόνο χιλιάδες ἄνθρωποι ξαναβρῆκαν τὴν πίστι τους στὸν Θεό, ἀλλὰ φανέρωσαν αὐτὴν ἔμπρακτα, δηλαδὴ βαπτίσθηκαν καὶ ἔζησαν ἠθικά. Ὁχι μόνο ἐπίστευσαν ὅτι ὑπάρχει Θεός, ἀλλὰ καὶ ἔγιναν Χριστιανοί.

Ἀπὸ αὐτὸ καὶ μόνο εἶναι προφανές, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἀπλῆ ἀσθένεια, ἀλλὰ γιὰ κάποια θεϊκὴ οικονομία. Ὁ Θεὸς ἔμπρακτα στερεώνει τὴν πίστι, γιὰ νὰ λυτρώσῃ τοὺς ἄνθρώπους ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν καὶ ἀπὸ τὴν τιμωρίαν γι' αὐτές.

(*) Διασκευὴ ἀπὸ τὰ περιοδ. «**Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος**», ἀριθ. 21/1996, σελ. 82-87 καὶ περιοδ. «**Ἅγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 204/Δεκέμβριος 1985, σελ. 543-544.

• Τὸ συγκλονιστικὸ αὐτὸ θαῦμα πρωτοδημοσιεύθηκε στὰ περιοδ. «**Ὁρθόδοξος Ρωσία**» (28.5.1965, ρωσιστὶ) καὶ περιοδ. «**Ὁρθόδοξος Λόγος**» (τ. Α', ἀριθ. 6, 1965, ἀγγλιστὶ).

(**) Στὴν Ρωσία οἱ Ἑορτὲς ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸ Ἡμερολόγιο. Ἡ νηστεία τῶν Χριστουγέννων διαρκεῖ, κατὰ τὸ πολιτικὸ ἡμερολόγιο, ἀπὸ τὴν 28 Νοεμβρίου μέχρι 6 Ἰανουαρίου τοῦ ἐπομένου ἔτους.